

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania J. S.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 28 marca 2018 r.

Nr PK IX K [...] w przedmiocie niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2019 r.,

umarza postępowanie.

UZASADNIENIE

W dniu 17 listopada 2017 r. Pan J. S., prokurator Prokuratury Okręgowej w T., złożył wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie przez niego stanowiska prokuratora w Prokuraturze Okręgowej w T. do dnia 31 grudnia 2018 r., dołączając do tego wniosku zaświadczenie lekarskie z 17 listopada 2017 r. stwierdzające brak przeciwwskazań zdrowotnych do pełnienia przez niego obowiązków prokuratora. Prokurator Okręgowy w T. pismem z dnia 20 listopada 2017 r. przekazał akta osobowe prokuratora J. S. Prokuratorowi Generalnemu. W piśmie tym, z jednej strony, „nie sprzeciwił się” wnioskowi o dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez prokuratora Pana J. S. (s. 1 pisma), z drugiej zaś strony sformułował postulat, aby cyt. „Pan Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wyraził zgodę na dalsze wykonywanie obowiązków służbowych przez Pana J. K. S., prokuratora Prokuratury Okręgowej w T. na czas oznaczony,

tj. do dnia 31 grudnia 2018 r. w ramach Działu Postępowania Sądowego Prokuratury Okręgowej w T.” (s. 4 pisma). Prokurator Regionalny w [...] negatywnie zaopiniował wniosek prokuratora Pana J. S. o przedłużenie służby prokuratorskiej (pismo z dnia 22 listopada 2017 r.). Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym uchwałą z dnia 17 stycznia 2018 r. negatywnie zaopiniowała wniosek prokuratora Pana J. S. o wyrażenie przez Prokuratora Generalnego zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora.

Decyzją z dnia 28 marca 2018 r. (PK IX K [...]) Prokurator Generalny odmówił wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie przez Pana J. S. stanowiska prokuratora. W motywach decyzji Prokurator Generalny podkreślił, że przy jej podejmowaniu wzięto pod uwagę zarówno negatywne stanowisko zajęte w tej sprawie przez Prokuratora Regionalnego w [...] (bazujące na sytuacji kadrowej na obszarze okręgu [...] oraz polityce kadrowej opierającej się na pokoleniowej wymianie kadr prokuratorskich) oraz stwierdził, m.in., że cyt. „wieloletnie doświadczenie zawodowa oraz właściwa realizacja obowiązków służbowych z pewnością zasługują na uznanie, lecz nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uzyskaniem zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, [n]ie zachodzą również szczególne okoliczności podyktowane interesem służby” oraz cyt. „niewątpliwie duże znaczenie dla niniejszej decyzji ma negatywna opinia Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wyrażona w uchwale z dnia 17 stycznia 2018 r.”. W konkluzji uzasadnienia decyzji Prokurator Generalny wskazał, że jest ona „podyktowana interesem służby, wyrażonym w obecnej polityce kadrowej opierającej się na pokoleniowej wymianie kadr prokuratorskich, związanej z jednej strony z osiąganiem przez prokuratorów wieku umożliwiającemu im skorzystanie z przywileju stanu spoczynku, a z drugiej strony z potrzebą umożliwienia przejścia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnieniem etatów dla nowych kadr prokuratorskich”.

Decyzja powyższa została zaskarżona przez prokuratora Pana J. S. w odwołaniu z dnia 10 maja 2018 r. W jego motywach autor wskazał, że wprawdzie cyt. „nie kwestionuje [...] wyrażonej w decyzji potrzeby prowadzenia polityki kadrowej opierającej się na pokoleniowej wymianie kadr prokuratorskich, to nie sądzi, aby jego – jeszcze tylko kilkumiesięczne – zatrudnienie na stanowisku

prokuratora tę politykę zburzyło lub zakłóciło”. Odwołujący się stwierdził, że cyt. „w żaden sposób nie może się zgodzić z argumentacją leżącą u podstaw negatywnej dla niego decyzji, iż sytuacja kadrowa w Prokuraturze Okręgowej w T. jest stabilna, gdyż właśnie uległa ona istotnemu pogorszeniu”, po czym wskazał, że w okresie od złożenia przezeń wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska do daty wydania zaskarżonej decyzji cyt. „z Prokuratury Okręgowej w T. w trybie nieplanowanym, niejako nagłym, odeszło dwoje prokuratorów, w tym prokurator, z którą – zgodnie z zakresem czynności – zastępował się podczas nieobecności”. Uzasadniając w ten sposób odwołanie, jego autor wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wyrażenie zgody na zajmowanie przez niego stanowiska prokuratora Prokuratury Okręgowej w T. do dnia 31 grudnia 2018 r.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie, w dniu 13 czerwca 2018 r. Prokurator Generalny wniósł o jego oddalenie wobec braku uzasadnionych podstaw. Wskazał m. in., że cyt. „wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu okoliczności, [m]ożliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora jest traktowana jako wyjątek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, mającymi oparcie w interesie służby lub leżącymi po stronie prokuratora”, zaś „w omawianej sprawie, nie wystąpiły okoliczności, przemawiające za koniecznością dalszego pozostawania przez Pana prokuratora J. S. w służbie czynnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie przed Sądem Najwyższym należało umorzyć, jako że wydanie orzeczenia w niniejszej sprawie stało się zbędne.

Zgodnie z przepisem art. 127 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (w brzmieniu obowiązującym w dniu 17 listopada 2017 r., tj. w dacie złożenia przez skarżącego wniosku do Prokuratora Generalnego o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie przez niego stanowiska prokuratora w Prokuraturze Okręgowej w T. do dnia 31 grudnia 2018 r. – jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1767 ze zm., dalej cyt. jako Prawo o prokuraturze) prokurator mógł nadal

zajmować stanowisko po ukończeniu 65. roku życia (ten próg wiekowy dotyczył jednak tylko mężczyzn – dla kobiet ustawa przewidywała odrębny, niższy próg wiekowy, wynoszący 60 lat) jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora zainteresowanego dalszym pełnieniem służby, po przedstawieniu przez wnioskującego zaświadczenia stwierdzającego, że jest on zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego, wyraził zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora.

Już jednak po złożeniu wniosku przez zainteresowanego prokuratora Pana J. S. o dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po osiągnięciu przezeń wieku stanu spoczynku oraz po wydaniu przez Prokuratora Generalnego decyzji z dnia 28 marca 2018 r. (PK IX K [...]) o braku zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora oraz zaskarżeniu przez niego tej decyzji do Sądu Najwyższego (odwołanie prokuratora Pana J. S. z dnia 10 maja 2018 r.) odwołujący zmienił swoje pierwotne stanowisko (tj. wniosek o wyrażenie przez Prokuratora Generalnego zgody na dalsze pełnienie czynnej służby prokuratorskiej). Pismem z dnia 19 grudnia 2018 r., skierowanym do Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, sformułował wniosek o przeniesienie w stan spoczynku z dniem 1 lutego 2019 r., motywując to tym, że cyt. „termin rozpoznania mojego odwołania [do Sądu Najwyższego] z dnia 10 maja 2018 r. nie został [...] przez Sąd Najwyższy w W. do chwili obecnej wyznaczony”, a „niebawem, bo w dniu 31 grudnia 2018 r. upływa termin do którego ubiegałem się o zgodę na zajmowanie stanowiska prokuratora Prokuratury Okręgowej w T.”.

Trzeba zwrócić uwagę na to, że pismo prokuratora Pana J. S. w zakresie twierdzenia nawiązującego do niewyznaczenia do „chwili obecnej” (wedle stanu zmiany woli co do dalszego pełnienia służby prokuratorskiej, tj. na dzień 19 grudnia 2018 r.) terminu rozpoznania odwołania nie jest zbyt ścisłe. Już bowiem zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 27 listopada 2018 r. (k. 16 akt Sądu Najwyższego) termin rozpoznania odwołania przez Sąd Najwyższy został wyznaczony na dzień 12 lutego 2019 r. Okoliczność ta nie ma wprawdzie przesądzającego znaczenia z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

jednak może ona niewątpliwie świadczyć o braku zainteresowania samego odwołującego się biegiem zainicjowanej przez niego przed Sądem Najwyższym sprawy oraz podejmowanych w niej czynności procesowych.

Na zasadzie przepisu art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze od decyzji Prokuratora Generalnego w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora odwołanie przysługuje do Sądu Najwyższego. Mimo określenia właściwości Sądu Najwyższego (należy uznać, że właściwa do rozpoznania odwołania jest Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, jako że sprawa odwołania jest „inną sprawą z zakresu prawa publicznego” w rozumieniu przepisu art. 26 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) ustawa nie określa jednak wyraźnie przepisów, które determinowałyby tryb procesowy orzekania w tych sprawach. W przeciwieństwie bowiem do – rodzajowo zbliżonego – postępowania przed Sądem Najwyższym, którego przedmiotem jest kontrola uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących statusu zawodowego sędziów sądów powszechnych (w postępowaniu tym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej za wyjątkiem przepisu art. 87¹ k.p.c., którego stosowanie zostało wyraźnie wyłączone – art. 44 ust. 3 ustawy 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84), Prawo o prokuraturze ani nie określiło żadnego właściwego trybu procesowego dla rozpoznania tych spraw, ani nie zawiera odesłania do odpowiedniego stosowania jakiegokolwiek ustawy procesowej. Sprawę dodatkowo komplikuje to, że przepis kreujący drogę odwoławczą do Sądu Najwyższego od decyzji Prokuratora Generalnego w sprawach ewentualnego przedłużenia służby prokuratorskiej (§ 4 art. 127 Prawa o prokuraturze) został pomieszczony przez ustawodawcę w jednostce redakcyjnej tej ustawy zawierającej wyraźne odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych, w tym do przepisu przewidującego odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 127 § 1 Prawa o prokuraturze w zw. z art. 73 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych), zaś do postępowania przed Sądem Najwyższym w tych układach procesowych mają zastosowanie – o czym była już wcześniej mowa – przepisy kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (na podstawie przepisu art. 44 ust. 3 zd. pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa).

Mogłoby to zatem oznaczać – gdyby odwołać się do kanonu argumentacyjnego bazującego na rozumowaniu *a contrario* – że w sprawach, o których mowa w przepisie art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze przepisów Kodeksu postępowania cywilnego się nie stosuje. Takie stanowisko byłoby jednak w wysokim stopniu nieracjonalne, bowiem prowadziłoby do pozostawienia postępowania o którym mowa w art. 127 § 3 Prawa o prokuraturze w swoistej „próżni procesowej”, eliminując możliwość stosowania w tych sprawach procedury przyjmowanej w innych, podobnych sprawach dotyczących statusu służbowego prokuratorów (i sędziów sądów powszechnych). W orzecznictwie najwyższej instancji sądowej (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., III PO 1/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 121, LEX nr 1313689) przyjmuje się trafnie, że – w sprawach dotyczących statusu służbowego prokuratorów, w których odpowiednie zastosowanie ma art. 73 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych – postępowanie to powinno się toczyć na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze cywilnej. Jednak wcale nie jest już oczywiste to, czy (a jeśli ewentualnie tak, to w oparciu o jaką podstawę prawną czy jakie rozumowanie prawne) dopuszczalne byłoby stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze. Określenie podstawy ewentualnego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego ma przy tym doniosłe znaczenie. W zależności bowiem od tego, czy przyjmie się, że przepisy ustawy postępowania cywilnego stosuje się w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze wprost (bez żadnych modyfikacji), czy też uzna się, że przepisy te mają tylko zastosowanie odpowiednie, to całkowicie inaczej będzie się rysowała sprawa prawidłowego rozstrzygnięcia ewentualnych pytań o stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego dotyczącej zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora.

Należy przyjąć, że – na zasadzie analogii zarówno do unormowania przewidzianego w pod pewnymi względami ustrojowo bliźniaczej ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa, jak i na zasadzie analogii do przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych odpowiednio stosowanych w postępowaniu

dotyczącym przechodzenia prokuratorów w stan spoczynku i ich statusu służbowego (art. 127 § 1 Prawa o prokuraturze), które to przepisy przewidują odpowiednie stosowanie przed Sądem Najwyższym ustawy postępowania cywilnego w zakresie, w którym odnosi się ona do postępowania kasacyjnego – w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego (art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze) w sprawie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Przyjmując jednak, że zasady i tryb rozpoznania odwołania na decyzję Prokuratora Generalnego wyznaczają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, nie można jednocześnie nie dostrzec tego, że przepisów tych nie da się przecież zastosować w sposób bezpośredni (wprost). Rzecz bowiem w tym, że postępowanie z odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego nie tylko nie jest postępowaniem kasacyjnym (postępowaniem zainicjowanym skargą kasacyjną), ale nie odnosi się ono do postępowania sądowego w tym sensie, że przedmiotem kontroli w postępowaniu toczącym się na podstawie przepisu art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze nie są przecież zarzuty dotyczące prawidłowości postępowania sądowego, lecz prawidłowość decyzji organu władzy publicznej rozstrzygającego w tym układzie procesowym jako organ I-szej instancji. Uwzględnienie zatem specyfiki postępowania objętego środkiem prawnym rozpoznawanym przez Sąd Najwyższym (odwołaniem od decyzji Prokuratora Generalnego), odbiegającej dalece swoim charakterem prawnym od postępowania sądowego (objętego kontrolą kasacyjną), a zatem tego, że postępowanie to dotyczy niesądowego rozstrzygnięcia wydanego pierwszoinstancyjnie, prowadzi w efekcie do konkluzji, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego normujące skargę kasacyjną należy w tym postępowaniu stosować odpowiednio, to jest z uwzględnieniem specyfiki postępowania zainicjowanego odwołaniem od decyzji Prokuratora Generalnego w przedmiocie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora. Oznacza to, że przepisy te należy stosować w pewnych układach procesowych z odpowiednimi modyfikacjami podyktowanymi naturą postępowania związanego z sądową kontrolą decyzji Prokuratora Generalnego, w niektórych układach należy je stosować wprost, w pewnych zaś sytuacjach przepisów Kodeksu postępowania

cywilnego o skardze kasacyjnej nie będzie się stosowało w ogóle. Należy podkreślić, że nawet na gruncie przepisu art. 13 ust. 6 nieobowiązującej już dziś ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm. (art. 44 ust. 3 zd. pierwsze obecnie obowiązującej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa stanowi jego wierne powtórzenie), który nie pozostawiał Sądowi Najwyższemu żadnego luzu w zakresie odpowiedniego stosowania przepisów ustawy postępowania cywilnego normujących skargę kasacyjną (także art. 44 ust. 3 zd. pierwsze aktualnej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie przewiduje stosowania tych przepisów w sposób odpowiedni, lecz wprost) komentatorzy przyjmowali kategorycznie, że cyt. „[komentowany] przepis wprawdzie nie stanowi o odpowiednim stosowaniu [przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej], ale jest oczywiste, że niektóre przepisy tego Kodeksu o skardze kasacyjnej nie są do pogodzenia z istotą postępowania odwoławczego” (t. 22, komentarz do art. 13 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, T. Ereciński, J. Gudowski (red.) i J. Iwulski, *Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 745).

Przenosząc powyższe ustalenia na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, co następuje. Odwołujący się nie tylko w sposób konkludentny zrezygnował z woli zaskarżenia do Sądu Najwyższego decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 28 marca 2018 r., ale – przede wszystkim – skutecznie odstąpił od złożonego wcześniej przez siebie wniosku o przedłużenie czynnej służby prokuratorskiej za zgodą Prokuratora Generalnego, zastępując ten wniosek nowym wnioskiem o przejście w stan spoczynku z dniem 1 lutego 2019 r. już w toku zainicjowanego przezeń i trwającego postępowania kontrolnego przed Sądem Najwyższym. Prokurator Generalny uwzględnił nowy wniosek prokuratora Pana J. S. i zadekretował – w dniu 7 stycznia 2019 r. (k. 18 akt Sądu Najwyższego) – przejście prokuratora, zgodnie z jego żądaniem, w stan spoczynku z dniem 1 lutego 2019 r. Należy zatem uznać, że prowadzenie niniejszego postępowania i wydanie orzeczenia stało się obecnie zbędne, skoro status służbowy prokuratora został w sposób ostateczny ukształtowany zgodnie z jego wolą jeszcze przed wydaniem niniejszego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Przeprowadzenie

kontroli zaskarżonej decyzji jest zatem bezprzedmiotowe. Stąd zachodziła konieczność umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym (art. 398¹⁹ zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. – stosowane na zasadzie analogii w postępowaniu prowadzonym w oparciu o przepis art. 127 § 4 Prawa o prokuraturze).

Nie sposób było jednak poprzestać na tej konstatacji. Dostrzegając konieczność umorzenia postępowania wywołanego odwołaniem złożonym przez Pana prokuratora J. S. wypadało bowiem odnieść się także i rozstrzygnąć kwestię potrzeby wydania tzw. orzeczenia uprzedniego, tj. kwestię ewentualnej konieczności uchylenia zaskarżonej decyzji (na taką konieczność mogłoby wskazywać brzmienie przepisu dotyczącego umorzenia w postępowaniu kasacyjnym – por. art. 398¹⁹ zd. pierwsze k.p.c.).

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2019 r. (I NO 23/18) Sąd Najwyższy poprzestał na umorzeniu postępowania wywołanego zaskarżeniem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. W niniejszej sprawie konfiguracja procesowa przedstawia się jednak nieco inaczej, bowiem zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego nie została – tak jak zaskarżona uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie I NO 23/18 – uprzednio wyraźnie uchylona przez organ, który ją wydał. Z kolei w postanowieniu z dnia 6 lutego 2019 r., I NO 19/18, orzekając w przedmiocie odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego o odmowie wyrażenia zgody na przedłużenie czynnej służby prokuratorskiej Sąd Najwyższy cyt. „odstąpił od merytorycznego zbadania zasadności wniesionego odwołania, w kontekście ewentualnej arbitralności decyzji Prokuratora Generalnego lub użycia przy jej podjęciu niedozwolonych środków, z uwagi na wystąpienie podstawy prawnej do umorzenia postępowania w sprawie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez prokuratora” nie tylko umorzył postępowanie, ale także uchylił zaskarżoną decyzję Prokuratora Generalnego.

Nie ma jednak, zdaniem Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszym składzie, nie tylko potrzeby, ale także żadnych racji przemawiających za koniecznością wydania obecnie odrębnego („uprzedniego”) rozstrzygnięcia obejmującego decyzję Prokuratora Generalnego i jej wzruszenia przez Sąd Najwyższy. Decyzja ta – w międzyczasie – się zdezaktualizowała. Rzecz przecież

w tym, że złożenie przez odwołującego się wniosku o przejście w stan spoczynku z dniem 1 lutego 2019 r. (k. 22 akt Sądu Najwyższego) i wyraźne zaakceptowanie tego wniosku przez Prokuratora Generalnego w jego piśmie z dnia 7 stycznia 2019 r. (a zatem jeszcze przed datą wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie) oznacza, że zaskarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa, wobec zmiany woli odwołującego się prokuratora, Pana J. S. i złożenia przezeń skutecznego wniosku o przeniesienie w stan spoczynku z dniem 1 lutego 2019 r. Faktycznie zatem ta sama sprawa podlegająca rozstrzygnięciu (ten sam przedmiot postępowania, tj. przejście w stan spoczynku, a ściślej rzecz ujmując kwestia określenia statusu służbowego prokuratora) stała się przedmiotem kolejnego, odmiennego rozstrzygnięcia Prokuratora Generalnego, nie tylko zastępującego zaskarżoną decyzję, ale – z inicjatywy autora odwołania wniesionego w niniejszej sprawie do Sądu Najwyższego – inaczej kształtującego status służbowy prokuratora. Ta sama sprawa dotycząca statusu służbowego prokuratora Pana J. S. została zatem – już po wydaniu zaskarżonej decyzji Prokuratora Generalnego, a jeszcze przed wydaniem rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy – prawnie ukształtowana w diametralnie odmienny sposób. Zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego nie może zatem wywołać i nie wywołuje ani obecnie, ani *pro futuro* żadnych skutków prawnych w objętej nią sprawie. W tym stanie rzeczy nie było więc potrzeby wzruszania tej decyzji.

Do instytucji umorzenia postępowania oraz (związanej z nią, ale procesowo ją wyprzedzającej) instytucji uchylenia zaskarżonych rozstrzygnięć wydanych w określonym postępowaniu (art. 398¹⁹ zd. pierwsze k.p.c.) objętym zaskarżeniem nie należy bowiem podchodzić w sposób formalistyczny. W szczególności zaś nie sposób w postępowaniu wywołanym zaskarżeniem decyzji Prokuratora Generalnego, o której mowa w przepisie art. 127 § 2 Prawa o prokuraturze stosować mechanicznie dyspozycję art. 398¹⁹ zd. pierwsze k.p.c. Ewentualne uchylenie tej decyzji wymaga bowiem nie tylko przeprowadzenia analizy przesłanek stojących za decyzją o umorzeniu postępowania oraz konfiguracji faktycznej i prawnej indywidualnej sprawy, ale – także – rozważenia przez Sąd Najwyższy celowości i racjonalności wydania uprzedniego rozstrzygnięcia procesowego (w postaci uchylenia zaskarżonej decyzji Prokuratora Generalnego). O ile bowiem

sens dyspozycji przepisu art. 398¹⁹ zd. pierwsze k.p.c. – w przypadku postępowania jurysdykcyjnego – sprowadza się do zapobiegnięcia ewentualnym niebezpieczeństwom związanym z pozostawieniem w obrocie prawnym wyroków wydanych na wcześniejszym etapie czy etapach postępowania (w przeciwnym razie umorzeniu ulegałoby wyłącznie postępowanie kasacyjne, a pozostawałyby w obrocie – i potencjalnie wywoływałyby różnorakie i trudne do przewidzenia konsekwencje prawne – zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenia sądowe, komplikując znacząco sytuację procesową stron, kształtując ją w określony sposób choćby w ocenie podmiotów nie mających świadomości tego, że toczyło się uprzednio w sprawie i zostało umorzone postępowanie kasacyjne, stąd bierze się, co do zasady, konieczność uchylenia – *verba legis* – „wydanych w sprawie wyroków”), o tyle nie da się w sposób automatyczny zastosować dyspozycji tego przepisu do postępowania dotyczącego statusu służbowego prokuratora prowadzonego na podstawie przepisów Prawa o prokuraturze, mającego przecież zgoła odmienny charakter niż postępowanie sądowe i postępowanie kasacyjne. Rozważając potrzebę uchylenia zaskarżonych rozstrzygnięć (rozstrzygnięcia) należy zawsze uwzględniać i ważyć ewentualne racje przemawiające za takim postąpieniem procesowym. Cały sens rozstrzygnięcia uchylającego decyzję (czy decyzje) objęte postępowaniem odwoławczym, które należy z tej lub innej przyczyny umorzyć sprowadza się bowiem do tego, że (jak już wcześniej powiedziano) występuje ryzyko, iż decyzje te – gdyby nie zostały „prewencyjnie” wzruszone przez sąd kasacyjny (czy odwoławczy) – mogłyby wywoływać różnorodne (często niemożliwe do uprzedniego przewidzenia) skutki prawne w obrocie prawnym. To właśnie tym potencjalnym, nie tylko niebezpiecznym dla interesów prawnych stron postępowania, ale nierzadko niemożliwym wręcz do wcześniejszego przewidzenia skutkom prawnym pozostawionych w obrocie prawnym rozstrzygnięć (wyroków) należy zapobiec przez ich definitywne wyeliminowanie (uchylenie wyroków – art. 398¹⁹ zd. pierwsze k.p.c.). Tego rodzaju racji przemawiających za uchyleciem zaskarżonej decyzji Prokuratora Generalnego brak jest w niniejszym układzie procesowym. Nie występują bowiem – jak już powiedziano wcześniej – żadne przesłanki uzasadniające jej uchylenie celem zniwelowania jej oddziaływania na status prawny (służbowy) prokuratora. Nie tylko

jednak nie ma potrzeby uchylania tej decyzji (jako nieoddziaływującej obecnie w żaden sposób na obrót prawny), ale postąpienie takie byłoby zgoła niecelowe również z tego względu, że stwarzałoby pozory nieuprawnionego merytorycznego ingerowania przez Sąd Najwyższy w postępowanie zakończone już na wcześniejszym etapie wydaniem zaskarżonej (a obecnie prawnie obojętnej z uwagi na dalsze zaszłości procesowe, do których doszło już po wniesieniu odwołania przez prokuratora Pana J. S.) decyzji Prokuratora Generalnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, ograniczając rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie wyłącznie do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym zainicjowanego skargą odwołującego się.